

B Á G E R G U S Z T Á V :

A történelem ingajárása

Ó V Á S

az emberek között ahol ma járok
óvni próbálom állagát a világnak
a szegény tömegek kemény kórushangján
úgy hirdetem az egyenjogúságot
hogy naponta hallok igazságtalanságot
társadalmi rend már nem ad megnyugvást
világszegények a szívükhöz kapnak
vigasztalást háromszáz év se adhat
a paragrafusok elporladnak
az örök vándorok is jönnek-mennek
máshol tudnak csak hinni? így jobbak lesznek?
majd átformálják amit mások vélnek
szégyent lehelnek hamis Érvek
villannak a benzinnel ázott tüzek
eltűnnek testvérek sírnak szüzek
az eszmék a fáknál magasabban égnek
koromlik majd a színe a szőke fejtetőknél
aki elvett most mindent visszaszóhet
egyensúly lett a természeti törvény
globális szemek vas-cserép öntvény
így kiáltunk fel: Uram nem ezt ígérted
segítsd minékünk Földi Szenvedőknek
új értelmet adni e Létnek

Augusztus 20.

Egy utolsót még lobban a nyár.
Zakatol a múlt, az élő gépezet.
Véget ér a porzó dohogás,
a cséplőgép a pajtába tolat.
Liszt-felhők az égen,
fehér zászlóként lobogó ingek,
alvó kaszák izmos vállakon.
A kocsma kijózanodik,

nézik a nénik a fiúk vonulását,
jó illatú lányok nótát énekelnek,
Szent István szobra
letekint az integetőkre.
Nem irónia volt ez.
Csak egy másik korszak.
Most halászlé rotyog,
sámán-rock dübörög,
sörösdobozok ropják rá,
míg a lemenő Nap
a Rába habjaiba ájul.
Nem irónia ez sem.
Öntudatlan hátraarc.

Esti mese

Kilencszázharmincnyolc ólomnehéz röpte:
hét évig háborgott a szürke ég fölötte.
A gátakat emelő tucatnyi „izmus”,
amiktől lelkes balsorsnak tűnt a himnusz.
Kitaposták maguknak a történelmi úrt,
a vén cigány nyűtt vonóval: bottal hegedült.
Toldi-apa Don-kanyarban füstnek öltözött,
bátor hitét őrizgette két csapás között.
Itthon *aláaktázták* a megöszült életet.
Anyja ÁVH-börtönben. A gimnáziumról letett,
kenyéradó szakma vitte technikumba.
Úgy tűnt a rím-légzés örökre letudva.
Harminc évig ködös ideákban élt,
s csak ritkán mondott imát az államért.

Napi robot lelkem nem morzsolta fel,
mert hittem, a létet gyakorolni kell.
Ennyi praktika után már lehetek naiv.
A csillagkupola csendje versre hív.

Évszakok

KOPÁTSY SÁNDOR POLIHISZTOR IDÉZÉSE

Tavaszi ereszcsepp kopog.
Jégolvadást cimbalmozott.

Bakony virul. Szép hazánk van!
Ősi forrás, patak árad.

Ősz termeinek csendjében
Ady lelke lázban égjen!

Tél: vas és kő, új valóság.
Ősszenőtt kor és hitvallás.

*

Versemre mondtad: „te, diák,
Ezek új filozófiák.

Szellem súgta: „Nincs más irány,
Most ne törjön ketté az ág.”

Legyen lágymagyar ugar,
Liszt és Bartók ujjaival.

Emlékében Kodály Zoltán –
Gyomrot összerántó zsoltár.